

Кърт Вонегът

Предговор

*На Нокс Бъргър, десет дни по-голям от мен.
Той ми беше много добър баща.*

„Внимавайте с всички начинания, които изискват нови дрехи.“
Торо

Пред вас е една ретроспективна експозиция на по-кратките творби на Кърт Вонегът, младши – старият Вонегът все още до голяма степен е с нас, а аз все още съм до голяма степен Вонегът. Някъде в Германия има един поток на име Вон. Той е източникът на странното ми име.

Писател съм от 1949 година. Учил съм се сам. Нямам теории за писането, които да помогнат на другите. Когато пиша, чисто и просто ставам това, което изглежда трябва да стана. Висок съм метър осемдесет и осем, тежа близо сто килограма и движенията ми са много лошо координирани – освен, когато плувам. Всичкото това взето назаем месо участва в писането.

Във водата съм красив.

Баща ми и дядо ми по бащина линия бяха архитекти в Индианаполис, Индиана, където съм роден. Дядо ми по майчина линия притежаваше там пивоварна. Бирата му, която беше Lieber Lager, спечели златен медал на Парижкото изложение. Тайната съставка беше кафе.

Единственият ми брат, осем години по-голям от мен, е добър учен. Занимава се с физика на облаците. Името му е Бърнард и е по-смешен от мен. Помня едно писмо, което написа, след като донесоха от родилния дом първото му дете, Питър. „И ето ме сега – започваше писмото, – чиста лайна буквално от всичко.“

Единствената ми сестра, пет години по-голяма от мен, умря на четирийсет. Тя също беше над метър и осемдесет висока – до ангстрьом или нещо подобно. Беше божествена на вид и грациозна – във или извън водата. Беше скулпторка. Беше кръстена Алис, но отричаше да е Алис. Бях съгласен с нея. Всички бяха съгласни. Може би някога в сънищата си ще разбера истинското ѝ име.

Думите ѝ преди да умре бяха: „Няма болка“. Добри думи за смъртник. Уби я ракът.

И сега си давам сметка, че две от главните теми на моите романи са изказани от брат ми и сестра ми: „И ето ме сега, чиста лайна буквално от всичко“ и „Няма болка“. Тази книга се състои от мостри на нещата, които продавах, за да финансирам написването на романите си. В нея

човек вижда плодовете на Свободната инициатива.

Някога работех в Дженерал Електрик, като човек за връзки с обществеността, а след това станах писател на така наречената „зализана литература“ – предимно научна фантастика – на свободна практика. Дали с този ход съм се усъвършенствал в морално отношение, не съм готов да кажа. Това е един от въпросите, които смятам да задам на Бог в деня на Страшния съд – наред с въпроса за истинското име на сестра ми.

Денят спокойно може да се окаже следващата сряда.

Вече зададох въпроса на един преподавател в колеж, който слезе от своя мерцедес-бенц 300 SL gran turismo и ме увери, че хората за връзки с обществеността и писателите на зализани произведения са еднакво лоши – всички те скверняли истината за пари.

Попитах го коя според него е най-долнопробната литература и той отговори, че това е научната фантастика. Попитах го закъде се е забързал толкова, а той отговори, че трябвало да се качи на турбореактивен самолет. Щеше да говори на някаква среща на Асоциацията за модерна лингвистика в Хонолулу. Хонолулу беше на три хиляди мили разстояние.

Сестра ми пушеше твърде много. Баща ми пушеше твърде много. Майка ми пушеше твърде много. Аз пуша твърде много. Брат ми също пушеше твърде много, но после остави цигарите, което беше чудо от порядъка на това със самуните и рибите.

Веднъж, на някакъв коктейл, към мен се приближи едно хубаво момиче и ме попита:

– Как я караш напоследък?

– Продължавам да се самоубивам с цигари – отвърнах.

Прие го за доста смешно. Не и аз. Аз си помислих, че е ужасно толкова много да презирам живота, че да го унищожавам с канцерогенните тръбички. Пуша „Пал Мал“. Истинските самоубийци търсят „Пал Мал“. Дилетантите питат за „Пел Мел“.

Имам роднина, който тайно пише историята на част от семейството ми. Показа ми нещо от написаното и ето какво ми каза за дядо ми, архитекта: „Умря на четирийсет и няколко и си мисля, че с радост го напусна“. Под „го“, естествено, разбираше живота в Индианаполис – и струва ми се, аз също притежавам подобно нездраво отношение към живота.

Здравните служби в Америка никога не споменават най-важната причина някои американци да пушат толкова много – а тя е, че пушенето е доста сигурен, доста почтен начин да се самоубиеш.

Позорно е, че някога исках да „го“ напусна – вече не искам. Имам шест деца – три мои и три на сестра ми. Развиват се чудесно. Първият ми брак се оказа успешен и все още е такъв. Жена ми все още е красива.

Не познавам жена на писател, която да не е красива.

В чест на успешния брак, в този сборник включвам една отвратително зализана любовна история от „Дамско списание за дома“ – Бог да ни е на помощ, озаглавен от редакторите: „Дългият път към вечността“. Заглавието, което му поставих аз, струва ми се беше „Адът, с който трябва да свикнем“.

В него описвам един следобед, прекаран с бъдещата ми жена. Какъв срам! Да преживееш сцени от дамско списание!

Веднъж „Ню Йоркър“ нарече една моя книга – „Бог да ви поживи, мистър Роузуотър“ – „поредица нарцистични кикотения“. Това тук може би е същото. Може би за читателя ще е полезно да си ме представи като момичето от Уайт Рок, коленичило върху един камък по нощница, което или гледа златните рибки, или се любува на отражението си.

Книгата включва следните текстове:

1. Къде живея
2. Харисън Бержерон
3. Кой съм този път?
4. Добре дошли в маймунарника
5. Дългият път към вечността
6. Портфейлът на Фостър
7. Мис Изкушение
8. Партия шах
9. Рунтавото куче на Том Едисън
10. Съседната врата
11. Красиви къщи
12. История от Хаянис Порт
13. Изоставен
14. Доклад върху ефекта на Барнхаус
15. Случаят „Еуфио“
16. Върни се при безценната си жена и сина си
17. Елен в завода
18. Лъжата
19. Негодни за носене

20. Момчето, с което никой не можеше да се справи
21. Пилотираны ракеты
22. Епикак
23. Адам
24. Утре и утре, и утре

КРАЙ

© 1968 Кърт Вонегът
© 1994 Владимир Германов, превод от английски

Kurt Vonnegut
Preface, 1968

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1771>]